

Đánbà

Tuần - bao xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 3 — SO 117 — 15 AOUT 1941

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
x n gửi về

La Directrice du

TUÂN BAO ĐÁN BÀ

76, WIÉLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,30

SÁU THÁNG 2,50

MỘT NĂM 5,00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

VẠN SỰ' KHỎI ĐẦU NAN

Tây triết cũng có một câu tương tự như thế : chỉ có bước đầu là khó, (c'est le premier pas qui coûte) có ý khuyến khích ta chớ ngại ngần, nên cố công cùng sức trong những bước đầu của mọi công việc. Bước đầu khó khăn đã qua rồi, tự khắc công việc sẽ thành dễ dàng: Song không phải câu cách-ngôn nào của bậc thánh hiền hay của trí khôn ngoan con người ta suy nghiệm ra đều là đúng cả, mà cái câu, « vạn sự khởi đầu nan » trên kia lại là cái câu ít đúng hơn hết.

Ít đúng ? Thật vậy. Bước đầu của một công cuộc hoặc doanh thương, hoặc thí nghiệm khoa học, hoặc sáng tác về văn giới, về mỹ thuật không có gì là khó khăn cả, bởi người ta có cái băng hái, ham mê, bông bột buổi đầu. Có cái óc mộng tưởng, nó nâng đỡ, nó khuyến khích, nó thúc-dục người ta vô vấp làm việc, nên khởi sự hóa ra dễ dàng, hứng thú lắm. Cái khó chỉ đến là khi công việc đang dở chừng, khi công việc gần kết quả, nhất là khi cái kết quả ấy lại đồng đánh, cọt gheo, náu mình dưới những sự khó khăn, trở lực, đề buộc người ta phải dấn lên một chút nữa, một chút nữa....

Các bạn hẳn đã từng phen đi bộ một con đường dài ! Lúc mới bước chân ra đi có phải lòng các bạn nhẹ nhàng cũng như đôi chân không ? Năng lúc bấy giờ như nó đùa với bạn, phong cảnh hai bên vệ đường như chào mừng bạn. Bạn tưởng sức bạn còn có thể đi xa được hơn đoạn đường định tới. Nhưng rồi chỉ một hai giờ đồng hồ sau, con đường

còn lại sao dài dằng dặc. Bạn thấy hết cả cái vui dọc đường và thầm mong một chiếc xe nào đột nhiên hiện ra để đón lấy đôi chân mỏi, đón lấy tấm lòng chán nản của bạn !

Trong các cuộc chạy thi cũng vậy. Các lực sĩ lúc hiệu còi mới nổi, hăm hở vô cùng. Nhưng cái người thắng lợi trong những cây số đầu chưa chắc đã là người về tới đích trước nhất. Chính cái oằn đường trót, một hai cây số, dăm bảy chục thước còn lại mới là cái chỗ định hơn thua, cái chỗ cuộc thi trở thành ráo riết.

Ngần ấy ví dụ để chứng tỏ rằng bước đầu đã qua rồi, người ta chớ vội nên tự-mãn. Người ta thất bại vì không có kiên nhẫn theo đuổi sự thành công nhiều hơn là người ta thất bại vì đã không đánh đổ được cái lười biếng để bắt tay vào việc. Trí kiên nhẫn bao giờ cũng đáng quý và khó có hơn sức tưởng tượng bông bột.

(Xem tiếp trang 13)

Thống-Chế Pétain đã nói :

« Có khi một người dân quê Pháp thấy đồng ruộng mình bị cơn mưa đã phá-hại. Không hề thất-vọng về mùa gặt nay mai, và vẫn một lòng tin-tưởng như xưa, người ấy lại làm luống để gieo hạt giống mới. »

HỎI. — Có những bạn đọc, 6 tháng, 9 tháng, 1 năm, 1 năm rưỡi, có khi cả hai năm không trả tiền báo. Đóng giấu đòi tiền ở ngoài băng (bande) các bạn ấy cũng lờ đi, hoặc trả lại báo rồi để chữ PARTI SANS LAISSER D'ADRESSE (Không biết đi đâu) hoặc để chữ REFUSE (Không mua nữa, cố nhiên là không trả số tiền nợ) Vậy làm thế nào để những bạn ấy trả tiền nhà báo?

THUY-AN

Chủ nhiệm T, B, Đ, B,

TRẢ LỜI. — Bà chủ nhiệm hỏi thế thì Thu-Linh cũng đến chịu, vậy xin nhường quyền độc giả trả lời hộ.

HỎI. — Chúng tôi yêu nhau tha thiết, song vì một chuyện riêng, gia đình chàng khó lòng chịu nhận tôi làm dâu! Chàng là người con rất có hiếu và cũng rất thương tôi, trót rằm tháng nay chàng cứ cố lánh mặt tôi vì chưa tìm ra được bề giải quyết. Vậy tôi nên khuyên chàng nghe theo cha mẹ hay tính bề nào?

NGOC RẠNG

TRẢ LỜI. — Để cho chàng tự ý hành động, tự ý tìm lấy phương giải quyết thì hơn, Tôi nghĩ rằng sự chàng cố ý lánh mặt cô trong năm tháng nay tỏ rằng chàng đã tìm được một phương giải quyết rồi đấy. Cô không nên hy vọng lắm mà cũng không nên buồn nản nếu việc nhân duyên của chàng và cô đang dở. Cô nên để danh dự của cô và thày mẹ cô lên trên hết.

HỎI. — Vàng lệnh cha mẹ tôi lấy chồng từ năm còn nhỏ. Giờ đã được ba năm, suốt ba năm chịu nhiều sự khổ sở về nỗi mẹ chồng luôn luôn sui bầy chồng tôi bỏ tôi,

(Xem tiếp trang 14)

Trà lời đẹp

CÔ HỒNG-THU (Thanh-hóa).

— 1) Tuy 18 tuổi, nhưng còn đi học, vậy không nên phấn sáp thì hơn, nếu muốn tôn vẻ mặt thì nên bôi chút lait de beauté khi đi ra ngoài. 2) Muốn cho thon bụng dưới nên tập lối này: nằm ngửa hai tay khép bên cạnh sườn, chân ruỗi thẳng, cổ lấy gân bụng ngồi từ từ lên rồi lại từ từ nằm xuống. Tập mỗi sáng 30 lần. Chớ bao giờ dễ bỏn.

CÔ NGỌC-DIỆP. — 1) Khi hành kinh đau bụng là do huyết xấu, cần phải bổ huyết. 2) Rửa mặt bằng nước khoai tây luộc theo Đán-Bà chỉ dẫn thấy da mặt mịn, thế là có kết quả rồi, hãy theo luôn 5, 6 tháng, cũng chẳng tốn bao nhiêu, khoai tây ấy đem ăn cũng được kia mà. 3) Nhảy giầy làm cho chân cứng cáp, đều rắn, đẹp.

CÔ DUNG (Thanh-hóa). — Mặt nám nắng vì đi hong nắng ở biển, hãy rửa mặt bằng thứ nước này pha vào nước rửa mặt:

Teinture de benjoin 10 gr

Eau de rose 100 grs

hoặc lấy lait de concombre mà xoa. Còn nếu vì nhà dựng ở gần biển muốn cho khỏi đen thì không có thứ thuốc gì giữ da cả bởi gió biển mặn lại hay ra nắng, da tất nám đi.

BÀ BẠN VÔ DANH (Faifoo). — Bà béo quá nên đau tim, Bác sỹ nói đúng đấy. Bà hãy tới Mỹ-viện tắm bằng paraffine thì có thể gầy bớt, chớ bà tập thể thao ít kết quả lắm vì bệnh đau tim sẽ làm bà chóng mặt, hoa mắt. Nếu cần nên nhờ bác sỹ chuyên môn mỡ lấy bớt mỡ ra. Đừng sợ, mỡ không việc gì đâu.

CÔ BÌNH (Hà-nội). Chớ rửa bàn chải (chải đầu hoặc quần áo) bằng xà phòng trắng, bàn chải hư mất vì lông sẽ mềm đi. Hãy lấy một thìa ammoniacque đổ vào vào một lít nước, nhúng bàn chải vào (đừng nhúng cả gỗ) khuấy đi vài lượt rồi rửa nước lạnh sau bàn chải sẽ sạch.

VĂN TẮT

TA NÊN KÍNH TRỌNG VĨ-NHÂN

Bạn - đồng nghiệp Nam-cường, vô-tình hay cố-ý đã đem lòng hy-sinh của những người đàn-bà nhà quê vùng tiền lo công-danh cho chồng để mình được cái danh bà tổng, bà lý, bà xã, ra so-sánh một cách gián-tiếp với lòng hy-sinh của bà Trưng, bà Triệu rồi nói rằng những mẹ kia thực xứng đáng là con cháu các bà không chút thẹn-thùng!

(Nam-cường số năm, bài «Đã đến lúc phụ-nữ tỉnh-thành phải trông gương phụ-nữ thôn-quê».

Không! Không! Không thể có sự tức

cười như thế! Vì hành-động của những người đàn-bà kia tượng-trưng cho hành-động của những kẻ hiền-danh, len-lút, hèn-bạ, chỉ biết đem tiền đi lay-van những cửa quyền-quý; Cho nên lòng hy-sinh của họ rất vô-nghĩa.

Còn các bà Trưng, Triệu? Quốc-sử đã nói rõ sự-nghiệp anh-hùng của các bà, Sự-nghiệp ấy, không ai làm bần được.

Hành-động của các bà rất sáng. Tuy các bà cũng chỉ là những cá-nhân thôi, nhưng chúng tôi muốn bạn đồng-nghiệp phải nhận rằng những cá-nhân ấy đã đóng vai trò quan-

trọng trong lịch-sử. Giữa vào một lực-lượng xã-hội, các bà đã thay mặt cho lực-lượng xã-hội ấy. Bởi vậy lòng hy-sinh của các bà đã trở nên một động-lực rất quan-trọng thâm-nhập trong quảng-đại dân chúng và đã giải-phóng được cả một dân-tộc.

Những kẻ tiên-phí tháng ngày để lo lấy mẫu triệu đồng quyết không thể xứng-đáng làm con cháu các bà vậy,

Nếu chưa có thể phá tan được cái lòng hy-sinh vô-nghĩa của họ, ta đừng rước họ lên. Hãy để cuộc tiến-hóa của xã-hội đào thải họ.

Mộng-Sơn

SƠN CHÂN ! NHUỘM CHÂN !

A

— Bà muốn chân đi bí tất nâu xin bà nằm ra. Có hai phương pháp 1' Dùng lục-quang-tuyền nhuộm da chân bà đi.

Không cứ gì dân ở Phi-châu mới có cái tục sơn nhuộm da người ấy. Phụ-nữ ở các nước Anh, Đức, Pháp, Tây, Ý v. v. hiện nay không có bí tất (vớ) đi vì các xưởng dệt còn phải chế súng đạn, mà hàng ngoại quốc thì bị phong tỏa không vào được nên bắt buộc phải nhuộm chân, sơn chân, lấy da chân làm bí tất.

(Những hình này lấy của báo Marie claire vừa ở Pháp gửi sang)

B

— Hoặc dùng sơn cho vào ống phun, (pistolet) chúng tôi sơn chân bà như sơn ô tô.

E

Và bây giờ bà có thể xông pha mưa gió, không sợ bí tất phai màu. một năm mới phải nhuộm sơn lại ! Tiết kiệm được vô số tiền ! Khoa học vạn tuế.

C

— Bây giờ da chân đã thành bí tất. Bà có muốn làm baguette ? Để tôi lấy thứ bút chì riêng vẽ vào.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dậu)

Tél : 1390

D

Bà coi, lối bí tất này không bao giờ rách, chùng, bà không mất công mạng nữa.

Ái-tình của phụ nữ thế nào ?

L. T. S. — Trong 4 tuần lễ nay dân Đức và dân Nga đã làm thế giới hồi hộp, ngạc nhiên về những trận đánh nhau khủng khiếp từ xưa chưa từng có ở quanh Smolensk ! Bồn trăm vạn quân của hai bên đã bị giết trong 28 ngày trời ! Không ai ngờ Đức mạnh đến thế mà cũng không ai ngờ Nga liều, gan dạ, nhiều quân đến như thế ! Nhìn vào Đức người ta trông rõ vì Đức không giàu diêm nhưng nhìn vào Nga thì thật là mù tịt ! Nga bí mật quá.

Dưới đây chúng tôi dịch một bài phóng sự của C. Royer một nhà viết báo vừa chạy từ Nga về Âu để đọc giả hiểu cách sống, nhất là hiểu cái « lòng » của những bạn trong nước « bí mật » đó tưởng không phải là vô ích vậy.

Ái-tình

Về mặt ái-tình thì phụ-nữ Nga được tự-do quá độ.

Kiểm Duyệt Bỏ

Lễ cưới-xin không có điều gì là phiền-phức, Cặp trai gái muốn làm vợ chồng chánh-thức, cứ việc giắt tay nhau ra sở giá-thủ ghi tên vào sổ

Kiểm Duyệt Bỏ

Kết quả của cái ái-tình ấy

Lấy nhau đã dễ vậy, bỏ nhau lại càng dễ hơn. Sự ly-dị ở nước Nga không cần phải cả hai bên ưng thuận mới được. Chỉ cần một bên, hoặc vợ hoặc chồng xin bỏ nhau là tòa cho ngay.

Song còn một điều này cũng đáng lấy làm lạ : Khi hai bên ly-dị nhau rồi, mà vợ hay chồng còn thất-nghiệp, thì người có việc phải nuôi trong 6 tháng ; họ còn có thể ở chung với nhau trong một nhà, khi nào người thất-nghiệp có việc làm thì cặp ấy mới thật chia rẽ mỗi người một nơi.

Khi đã có con rồi mà ly-dy, thì người chồng phải nuôi đứa trẻ ấy.

Kiểm Duyệt Bỏ

. . . cái ái-tình chân-chánh ở nước Nga thật hiếm có.

Thêm vào cái kết quả tàn khốc của sự tự do luyện-ái trên này, còn có việc thôi-thai nữa. Mà có lẽ không nước nào có nhiều đàn-bà phá thai như ở Nga. Mỗi năm có tới một triệu đứa trẻ chưa kịp

thấy ánh sáng mặt trời, mà hồn đã bay lên thiên đàng rồi. Riêng một kinh thành Moscou, trong năm 1936 số đàn-bà phá thai đúng luật đã tới 8 vạn người. Ở đây có 13 nhà thương chuyên việc giúp bọn đàn-bà này.

Chánh phủ phải lập lên những nhà thương công khai ấy, vì trước kia, có nhiều người nhờ bọn nữ khán-hộ ám muội làm thôi thai giùm, làm không giỏi, nên hay nguy đến tánh mạng người mẹ.

Nhà phóng sự L. C. Royer có tới thăm một viện phá-thai, thuật rằng :

« Một lúc có 5 người vào. Viên Nữ-y-sĩ khám lần lượt từng người và hỏi duyên cớ sao không muốn đẻ

Kiểm Duyệt Bỏ

Đáng chú ý nhất là câu trả lời của người thứ năm :

— Không phải là tôi không ưa có con. Nhưng chồng không muốn vậy.

— Chị có quyền tự-do sanh nở, chồng chị không thể can thiệp vào.

— Nhưng hẳn sẽ bỏ tôi. Nên tôi phải bỏ con mà giữ lấy chồng.

« Rồi viện không chịu phá thai cho chị này và giao cho một hội đồng xét lại cái « ca » của chị. Định rằng trong luật đã định cho những đàn-bà được tự-do thôi thai để hạn chế sanh-dục, song thấy số người này càng ngày càng nhiều, nên chánh-phủ phải lập ra một hội đồng xét những trường-hợp đặc-biệt không thể cho người đàn-bà phá thai được. Bị chánh phủ cản trở, thì họ lại nhờ các khán hộ làm ám muội giùm, làm cho nguy hiểm đến tánh mạng người mẹ. »

Y-phục

Riêng về cách ăn-mặc của phụ-nữ Nga cũng thấy khác phụ-nữ các nước Âu Mỹ.

Tóc họ cắt cụt, có một cái khăn màu, hoặc một cái nón nổi chụp lên đầu. Trong mười người thì có tới 9 người đi tất ngắn tới bắp chân, hề ai có thể dùng tất dài đến vẻ đã là người saug trọng lắm. Giày da thì thật hiếm, chỉ có thứ giày trắng gót cao-su thì ai cũng đi. Ở tỉnh thành thì thế chớ ở thôn-quê đàn-bà chi đi chân không.

Phụ-nữ Nga bận « váy » không dài quá đầu gối ! Không phải họ theo « mốt » bận cụt nhưng phải bận thế vì chánh-phủ Xô viết mỗi năm chỉ cấp cho họ có năm thước nỉ ; cố-nhiên họ tính thế nào cho may đủ được hai bộ quần áo.

Đi ra đường họ không cầm dù, hoặc ôm ví như phần nhiều phụ-nữ Âu-Mỹ. Họ lại xách một cái hộp bẻ dài độ từ 30 tới 60 phân, bẻ rộng từ 20 đến 40 phân ; cái hộp ấy đan bằng sợi, như một cái va li nhỏ đựng đủ thứ ; nào phấn sáp, gương lược, lại cả sách, báo, và đến miếng bánh mì, khúc « xúc-xích ». Đi chơi đâu, cũng cầm kè-kè cái va-li nhỏ như một hành khách sắp ra ga xe lửa đi một tỉnh khác vậy.

Chức nghiệp

Ngoài những việc nhẹ-nhàng từ trước đến giờ nhường cho phái yếu, phụ-nữ ở nước Nga bây giờ làm đủ cả những nghề mà xưa nay chỉ có đàn ông làm mà thôi. Phần nhiều họ làm thợ. Họ lại làm cả lính cảnh-sát, làm y-sĩ, làm người đưa đường cho khách du-lịch ngoại-quốc đến nữa. Những việc nặng nhọc, họ cũng chẳng từ. Ông Royer tác-giả bài phóng sự này có thuật một đoạn sau này :

Một buổi trưa, trời nắng, tôi ngồi ở công-viên nhìn ra đường : « Đàng ngã ba, chỗ có nhiều đường xe điện giao nhau một bọn cu-ly đang làm đường. Những cu-ly ấy đều là đàn bà cả. Họ cặm-cui làm như là không thấy nhọc mệt ; người thì lấy thùng súc cát, kẻ thì khuân những hòn đá lớn bằng đầu người. Họ làm chẳng kém gì đàn-ông. » T

ĐI VỀ SAO CHẴNG ĐI VỀ ? (1)

(Dịch bài « Quy khứ lai từ » của Đào-Tiêm đời Tấn)

Về thôi chứ, lẩn khân gì nữa ?
Ruộng vườn hoang. Về sửa sang đi !
Chót lăm sa chốn mê-ly,
Còn toan than vãn làm chi cho phiền !
Việc đã quá chẳng nên nhắc-nhở,
Ngày còn đây quyết sửa đời ta.
Đường mê lạc bước chưa xa,
Biết nhằm quay gót rồi ra cũng vừa.

Q

Thuyền một lá gió đưa thuận nẻo !
Gió phất-phơ luồn áo tay chèo.
Bên đường thăm hỏi : « Lối nào ? »
Chân trời vừa hửng sương đào như mơ.
Trông hớn hỡ xa mờ quê cũ,
Chân bước mau... Kia lũ trẻ reo.
Quanh mình người cũ vui chào,
Cúc tùng ba luống, ô ! nào khác xưa.
Tay âm trẻ bước vô ngô trúc,
Rượu lưng vò nghiêng cốc uống chơi.
Ngảnh trông cây cỏ vui cười,
Tựa bên cửa sổ rung đùi thong dong
Ngày chống gậy dạo trong vườn mát,
Cửa dù sây vẫn chắc then cài,

Có khi vui bước ra ngoài,
Ngửng lên trông tít phượng trời xa xa :
Mây lững-thững vừa ra khỏi núi,
Chim tung trời cánh mỗi bay về,
Béng chiều bát-ngát ử-ê,
Dừng chân dựa gổe từng kia bàng hoàng.
Thôi nay hẩn về làng, chốn cũ,
Xa phần hoa hưởng thú lâm tuyền.
Đời cùng ta đã vô duyên,
Còn đi đâu nữa cho thêm bận lòng ?
Việc đồng áng vui cùng thân-thích,
Thú tiêu sấu đàn sách cũng hay,
Xuân về điền-tốt bảo : « Nay,
Cánh đồng kia phải sắp cấy đi thôi ! »
Khi đứng-đỉnh xe chơi đón gió,
Khi bập bênh thuyền cỏ lướt quanh.
Thuyền lặn khe nước xanh xanh,
Xe leo gò giốc gặp ghềnh ngổn ngang.
Mừng xuân, cỏ mấy hàng mơn-mởn,
Ca thiên-nhiên, suối rờn lưng đèo.
Ngắm nhìn cảnh vật yêu kiều,
Mà, lòng ta hỡi ! sao nhiều cảm thương.
Thôi, ngày sót, tắc gang còn mấy,
Hãy vui chơi, buồn vậy ích gì ?
Đi đâu ? Lật đặt làm chi ?
Giàu sang không mảng. Mong gì lên tiên,
Sao bằng thú điền-viên thông-thả,
Gió điều-hiu, làm cỏ trên đồng,
Lên đèo đón gió ta ngâm,
Xuống sông cột sóng thơ xuân vài bài.
Ngày còn ta hãy vui chơi,
Mệnh trời đã vậy, nghĩ thôi ích gì !

Bàng-bá-Lân

(1) Nhan đề một truyện ngắn của bà Thụy-An (xem Đàn-Bà số 109).

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Huỳnh bỏ ghế đứng lên, chạy lại hai tay sẽ nắm lấy vai vợ rồi lại tiếp :

— Phải, họ không thấy cái ấm của tình phu phụ, cái êm của nghĩa gia tộc là vì họ tưởng lầm rằng hôn nhân là một cuộc thỏa mãn chung cho hai tấm lòng bông bột mê say! Không! Không! Hôn nhân là một sự sống, một cách sống đầy đủ. Hôn nhân, em ạ, là một cái nhà bền vững dùng để che chở ái tình khỏi bị thời gian làm mòn mỏi. Hôn nhân giữ gìn cho hai cuộc sống và cho hai cuộc sống ấy biết bao tình cảm nên thơ!.

Rồi Huỳnh bỗng vợ lên và đặt vào miệng vợ một cái hôn đầy những khói si gà!

— Khóisi gà thơm quá nhỉ? Trước kia em ngủ thấy nó khét lên lết!

— Ấy đấy! Hôn nhân làm cho khóisi gà thành thơm, em đã thấy chưa! Một cảm giác do hôn nhân mà có. Hôn nhân vạn tuế!

Ngọc cười ngật ngào :

— Anh pha trò khéo quá! nghe anh con kiến trong lỗ cũng phải bò ra!

Có tiếng gõ cửa. Huỳnh choàng dậy, chạy ra ghé :

— Cứ vào!

Người loong toong khép nép thưa :

— Bẩm ông, thợ máy nói ông cho phép làm mise!

— Sao làm mise sớm thế, mấy giờ rồi?

Huỳnh ngảnh nhia đồng hồ trên tường, giật mình kêu :

— Quái đã hơn mười giờ,

mình cứ tưởng mới độ chín giờ! được, anh cứ về tôi đến ngay bây giờ.

Ngọc đã đứng lên, chạy vào

buồng lấy áo và ba toong đưa ra. Hơn tháng nay Ngọc thật là một người vợ hoàn toàn. Huỳnh không phải ân hận tý gì. Huỳnh chỉ còn thắc mắc về việc Ngọc cứ thức đêm đợi mình. Công việc của Huỳnh không bao giờ cho Huỳnh về trước 2 giờ đêm cả. Đến giờ ấy Ngọc vẫn còn thức, thức để đợi chồng.

Huỳnh vừa bận áo vừa bảo vợ :

— Bữa nay em đi ngủ sớm nhé. Anh đã có chìa khóa riêng, anh mở cửa lấy cũng được.

— Em ngủ một mình em cứ sợ sợ làm sao ấy!

— Nhưng em thức mãi thế này ốm (đau) mất.

— Rồi nó cũng quen. Thôi Anh đi đi kéo trễ.

Huỳnh bước ra, lòng lâng lâng! Huỳnh tưởng không ai sung sướng như mình! Từ báo hồi này lại tăng thêm nhiều độc giả. Huỳnh không còn phải bận tâm về một việc gì.

Hai giờ về, chỉ nghe tiếng giã, vợ đã ra mở cửa vợ cởi giùm áo, vợ tháo giùm giày. Chung quanh, đồ vật gọn ghẽ, thứ tự một cách lạ. Trên cái bàn đêm ở đầu giường một ly nước cam để sẵn. Hơn thế nữa, ở trong cái phòng ấm cúng ấy lại có sẵn cả một tâm hồn ngày thơ chỉ chờ đón mình.

Kiểm quyết bỏ

... Minh có cảm giác như đương nắm một con chim bồ câu trắng muốt! À! một bóng cây, một trận mưa ở giữa bãi sa mạc! Mát mẻ quá, khoan khoái quá, êm dịu quá!

Huỳnh đã đến nhà in. Huỳnh bẽn lẽn khi thấy người chủ nhiệm làm mise. Bắt tay bạn Huỳnh có nụ cười hơi e lệ.

— Tôi đi qua nhân tiện thử làm mise (sắp đặt bài) chơi, anh coi thế này có được không?

Huỳnh biết bạn nói câu ấy là có ý gở tội đến chậm cho mình!

— Được lắm đấy chứ!

— Bữa nay anh có rồi đánh ván cờ nào!

— Sợ gì! Anh tới Tabarin trước, gọi lấy cờ ra, chỉ 10 phút tôi đến.

Nhà khiêu vũ Tabarin ở cách đây không xa. Người chủ nhiệm và Huỳnh thường những lúc rảnh việc hay rủ nhau tới đánh cờ, uống bia.

Cứ kể cờ hai người thì ngang nhau nhưng tối nay có lẽ Huỳnh vui vẻ nên đánh bạn thua luôn hai bàn. Bàn thứ ba người chủ nhiệm lại thua.

— Đánh ba bàn nữa! bây giờ ai thua không những một chai bia, lại thêm cả si gà, bằng lòng không nào?

— Sợ gì.

Nghề đánh cờ, càng thua càng

lúc mà càng tức lại càng thua. Người chủ nhiệm đã thua thêm 1 bàn nữa rồi.

Chung quanh bàn cờ vô số người đứng coi. Huỳnh hiền nếu cứ được mãi chắc sẽ làm bạn khó chịu với những người chung quanh. Ván thứ năm Huỳnh đề hòa. Ván thứ sáu, đương đánh, Huỳnh thấy vai nặng nặng, ngán lên gấp Ngọc sừng sững ở cạnh :

— Kia em ra đây hồi nào ?

— Em vừa ra.

— O ! Chị Huỳnh, ngồi xuống đây coi chúng tôi đánh cờ ! Anh ấy đánh khá quá. Bạn Huỳnh vừa mời vừa kéo ghế để Ngọc ngồi.

Ngọc không nói gì, ngồi xuống Huỳnh liếc mắt nhìn đồng hồ gần 4 giờ sáng và coi bộ hình như vợ không bằng lòng mình. Huỳnh hơi khó chịu, Huỳnh thua bàn ấy.

— Đánh bàn nữa ! Người chủ nhiệm nói thế rồi quay lại bảo Ngọc : « Chị cho anh ấy chơi bàn nữa nhé ! »

— Nhà em cứ đánh, em có nói sao đâu. Cờ anh cao lắm nhà em thua anh là phải.

Nguyên bản tâm Huỳnh song bàn đó thế nào cũng thôi, nhưng vừa bị bạn nài ép, vừa có Ngọc ở đấy, đứng lên ra điếu sợ vợ, Huỳnh bắt buộc phải ngồi lại.

Ngọc cũng thích coi cờ lắm. Song giờ đây Ngọc không thích một chút nào cả. Trước mặt Ngọc hồi nãy là một người đàn bà ! Không biết ai mà suồng sã thế ? Ngọc đến nhà hàng Tabarin này từ lúc hơn ba giờ, đứng cạnh Huỳnh như một người khách lạ.

Ngọc trông thấy người ấy ngồi cạnh Huỳnh, chăm chú nhìn nước cờ Huỳnh, nhặt giùm Huỳnh những quân chết rồi, lỡ tay đánh rơi xuống đất. Người ấy là ai ? Thấy người chủ nhiệm mời Ngọc ngồi phía này, ở phía kia người ấy đứng lên ngay rồi đi đâu mất. Ngọc đưa mắt tìm : không thấy ! Ai ? Ngọc không tiện đem tiếng ấy hỏi Huỳnh ! Người ấy đẹp, đẹp nhất đôi mắt : giải, ướt, long lanh.

— Tôi không ngờ nước « mã hồi » của anh.

Mấy người chung quanh khen kẻ thắng : « Nước mã hồi của ông chủ nhiệm thiệt là hiểm vô cùng ! Cao »

— Mình lại thua nữa rồi à !

Thấy thiên hạ khen bạn cao, lại bị vợ bới thêm, hai chữ « thua nữa » Huỳnh nóng ran cả mặt.

Chuông điểm 5 giờ ! Trời đã hơi rạng rạng. Hai vợ chồng Huỳnh đứng lên từ giã bạn về.

Đi đường thoát đầu không ai chịu nói với ai nửa lời. Sau Huỳnh cất tiếng trước : Sao em không ở nhà ngủ lại tới tìm anh làm gì ! Thức cả đêm sức em chịu sao nổi.

Ngọc không đáp.

Đến cửa, Huỳnh mở khóa rất mạnh, bước vào nhà. Ngọc đi thẳng về phía giường, nằm lăn ra khóc rầm rức. Huỳnh gắt gong :

— Khóc gì mới được kia chứ !

Hơn một tháng nay Huỳnh mới gắt lần đầu tiên.

Ngọc vẫn khóc. Huỳnh hơi hối. Thay xong quần áo, Huỳnh nhẹ nhàng vuốt ve vợ : « Thôi lần sau anh không đánh cờ nữa. Nín đi cho anh ngủ. Nào đưa anh

thay giùm quần áo cho nào. »

Ngọc hất tay Huỳnh ra.

— Đã thế thì thôi.

Huỳnh nói xong, quay mặt về phía trong giả vờ (giả dò) ngủ. Ngọc thôn thức mạnh quá, lung lay cả giường. Huỳnh mặc. Bỗng Ngọc ngồi nhồm lên, kéo mạnh Huỳnh : « Anh quay mặt lại, em hỏi cái này đã. »

Huỳnh cười : « Nào ! Xem có phải mở miệng không nào ! Hỏi gì thì hỏi đi. »

— Lúc nãy anh ngồi với ai ?

— Bạn anh.

— Người ấy là bạn anh ?

— O ! Vợ tôi điên ! Em làm như không biết anh chủ nhiệm bao giờ cả !

Ngọc bít chặt lấy ngực Huỳnh. « Kẻo lắm ! Anh đừng giả vờ nữa ! Người đàn bà kia mà ! »

Huỳnh mở to đôi mắt : « Người đàn bà ? »

— Phải người đàn bà.

— Hồi nào ?

— Hồi em đến.

Huỳnh vỗ trán : « Hồi em đến ! lúc ấy có ai nhỉ ! Anh cũng không nhớ nữa. »

— Ngọc khóc âm lên : « Anh nói dối em ! anh ơi sao anh lại thế. »

Huỳnh biết vợ lắm, lật đật vùng dậy, ôm vợ vào lòng :

— Em ! Anh xin thề với em rằng anh không lừa em, không có tình với ai ngoài em ra.

— Nhưng người đàn bà ngồi cạnh anh là ai mà coi bộ thân mật với anh thế ?

(Còn nữa)

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud - Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CAC BỆNH

**CHUYÊN - MÔN VỀ BỆNH
HOA LIÊU, BỆNH ĐÀN - BÀ**

trong chảo mở tròn ra nhìn tôi với vẻ ngạc-nhiên, hàm cả vẻ trách móc nữa. Hai con mắt thằng San. Phần ăn của nó còn nguyên trước mặt. Ra từ nãy nó không ăn mấy tí. Tôi muốn cầm đôi đũa cốc vào đầu nó.

Nhưng hai con mắt nó ngây thơ quá, cái mặt nó cứ bơ bơ ra thế kia. Từ khi đẻ nó, tôi chưa đánh nó một roi. Lúc này tôi thấy tôi không đủ can đảm làm cho nó khóc và không đủ can đảm để chịu đựng cái nhìn của đôi mắt nó. Tôi lại cúi xuống ăn, mặt tôi chắc đỏ đi nhiều.

A ! Tôi phải đi mới được. Tôi phải đi Tây đi Tàu đi bất cứ nơi nào. Tôi chán cảnh chán người ở đây rồi. Phải đi. Phải đi.»

28-6. — Tôi là một thằng rất kỳ cục, vui đấy buồn đấy, cười cười nói nói đấy, mà câu bầu gắt gỏng ngay đấy. Xưa, mẹ tôi đã bảo :

— May đến đi ở chùa thôi con ạ, chứ vợ nào nó chịu được mày. Nó vào mồng ba ra mồng bảy, vô phúc nó mới vợ phải mày ».

Ấy vậy mà tôi lấy Thư đã được tám năm và tôi đã có với nàng một thằng con bảy tuổi, thằng San kháu khỉnh của tôi. Chẳng biết Thư có điều gì khó chịu về tôi mà chỉ ngấm ngấm đẻ bụng, chẳng hề phàn nàn ra miệng chẳng ? Chứ tôi trong bảy năm trời chung sống với Thư, nhiều lúc tôi tự nhận thấy tôi là một thằng chồng khá ố lắm. Và đến năm nay thì cái câu hỏi : « Tại sao ta lại lấy vợ nhỉ ? » cứ luẩn quẩn trong lòng tôi mãi, làm tôi bức mình. Vài cuốn tiểu thuyết ca tụng cái đời lang bạt kỳ hồ, tự do bay nhảy, tôi đọc những lúc rỗi việc càng làm cho tôi thấy cái đời trưởng giả hiện tại của tôi là đáng chán. Ngày hai buổi ở sở làm rồi về nhà với vợ với con. Những khung ảnh quen, những bộ mặt quen đến phát ngấy lên được. Chán ôi, là chán ! Tôi bức bối tưởng phát điên.

Ngồi vào bàn ăn, thế nào mắt tôi cũng gặp cái bình hoa để ở giữa bàn. Tại sao vợ tôi không để ở góc bàn, gầm bàn hay là quăng mẹ nó đi ? Tôi đã cầm và đã quăng cả cái bình hoa ra vườn, vỡ tan tành. Vợ tôi đang rón bàn ăn thấy thế, ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi cố sừng sủa thêm cái mặt ra, để nàng hỏi han trách móc tôi một câu. Tôi muốn nàng cầm cái bát ăn kia ném tôi một cái vào đầu. Song nàng chẳng nói gì cả cứ lặng lẽ bầy món ăn lên bàn như không có chuyện gì xảy ra. Tôi ngồi xuống và tôi ăn.

Có gà rán ngon đấy. Tôi vẫn cố giữ nét mặt hăm hè để khỏi lộ vẻ ngon miệng ra. Rõ trẻ con và hèn mặt quá. Hết cái đùi gà rán tôi mới ngước mắt lên, mắt tôi gặp ngay hai con mắt đen lánh

29-6. — Hôm nay vợ tôi bảo : Em làm món tôm sauce mayonnaise mình vẫn thích ăn đấy. Đạo này coi người mình không được khỏe, tinh thần mình không được bình tĩnh lắm mình sơ đi.

Thư đẩy đĩa tôm đến trước mặt tôi, tôi đẩy mạnh lại, nước sốt bắn cả ra bàn, tôi gắt : Khỏe hay yếu mặc kệ tôi, việc gì mình phải sẵn đón hỏi han, làm tôi như đứa trẻ con ấy !

Tôi biết Thư cố cầm nước mắt để lau chỗ nước sốt dấy ra bàn. Thằng San tụt xuống, cầm cái khăn cho mẹ nó, Rồi nó lại ngồi lên ghế !

Nó phịch mặt ra lừ mắt một cái rất nhanh y như những lúc có khách tôi đưa mắt dọa nó vậy.

Tôi bỏ ghế cơm đứng lên, khoác áo đi chơi. Ngoài đường, không khí dễ chịu lắm. Có lẽ tôi phải thuê một gian nhà nhỏ ở đâu để những lúc bức mình thế này thì đến mà nằm nghỉ. Song tôi sợ Thư biết, lại ngờ gì tôi chẳng ? Rõ phiền khi người ta có vợ. Thật là cái rợ buộc chân không dám tự do hành động theo ý muốn. Còn thằng San cũng hư lắm đấy. Dám có ý tưởng trách bị, phê bình ngấm ngấm những cử chỉ của bố rồi đấy. Phải rửa dạy nó mới được. Mẹ nó chiều nó lắm cơ mà !

30 — Thật trò con tườn. Vừa rồi vào buồng ngủ, tôi vẫn ngủ riêng buồng, tôi thấy mảnh giấy sau này ghim vào cái gối của tôi. Nhìn chữ tôi biết ngay « ai » ở cái nhà này là tác giả bức thư ấy ? Trừ « nó » ra thì ở nhà này thì chỉ có con mèo mới viết như gà bới thế thôi :

Ba tôi lắm, ba là m cho cả nhà buồn.

Không biết ai viết

Đọc xong, tôi phì cười. Rồi tôi thấy bất-mãn vì bị « nó » gọi tôi là « tôi » :,, và nhất là thấy chữ nó nguệch ngoạc xấu xí quá. Mỗi tháng tôi trả cho nó những ba đồng bạc học chữ có ít đâu. Phải gọi cu cậu vào phết cho mấy roi vào tay để từ rầy nhớ viết nắn nót mới được. Song tôi không gọi nó. Tôi bỏ mảnh giấy vào túi lên

xe đi làm. Ngồi trên xe tôi tủm tỉm cười một mình. Người đi đường chắc lạ lòng lắm. Tôi nghĩ đến thằng San với những cảm giác rất êm đềm. Đến khi nó viết được chữ tốt, có lẽ nó đã có râu. Thôi thì cứ để cho chữ nó nguệch ngoạc mãi như thế này.

2-7. — Tôi xin nghỉ hai ngày, tôi về nằm khàn ở nhà quê người bạn.

Hai ngày ấy tôi buồn lắm, chỉ muốn trở về nhà ngay. Tôi không muốn thú thật với ai điều ấy. Cô ả Thư biết, chắc thích lắm đấy. Lúc về nhà tôi ra về rất bằng lòng cuộc đi chơi của tôi. Tôi vào giường, tôi lại thấy mảnh giấy sau này ở trên gối mảnh giấy có mùi ngòn ngọt như bánh. Đích thị giấy gói bánh rồi: vết mỡ rây cả ra tay tôi.

Má khóc, Ba vẫn tòi lắm.

Không biết ai viết

Tôi không cười như khi đọc mảnh giấy trước nữa. Tôi buồn buồn y như hồi hận. Tôi chợt thấy Thư rón rén đi vào buồng tôi. Tôi vội cất tờ giấy vào trong túi. Thư đã trông thấy tôi cầm tờ giấy và nhìn tôi có vẻ ngờ vực lắm. Tôi cười thầm. Đợi cho Thư bước ra, tôi mới sé vụn bức thư, đốt đi cho mất tang kẻ sợ Thư lục túi tôi thì lộ chuyện. Tôi đang thấy câu chuyện hay hay!

5-7. — Hôm qua ở sở ra tôi bắt gặp Thư đứng rình tôi ở đầu phố. Tôi giả tảng không biết, tôi đi vớ vắn một lát rồi rẽ vào hiệu mua gói thuốc lá. Tôi vào rạp xi nê ngắm hình, lúc lúc mọi người lấy vé tấp nập, tôi lĩnh mất. Tôi đi chơi mãi đến khuya mới về. Tôi vào ngay buồng ngủ không nói gì với Thư cả. Vào đến buồng ngủ tôi lại thấy bức thư để dưới gối.

Má và thằng San sẽ về ông bà ngoại, ba không biết đâu mà tìm.

Không biết ai viết

Tôi nghĩ ngợi và thấy tôi đọc ác một cách vô lý quá đối với Thư. Đạo này nàng cũng có ý lánh mặt tôi, và tôi có cảm giác nhiều lần nàng muốn túm lấy ngực tôi mà hỏi: Tại sao? Tại sao anh lại cư xử với tôi như thế? Tôi đã làm gì nên tội?

Song nàng không nói gì cả, vẫn yên lặng, mang một vẻ mặt nhẵn nhụi. Tôi không nỡ bảo cho nàng biết rằng ý tôi muốn xin đi Quảng châu Văn.

8-7. — Tôi đi chơi phố qua cửa hiệu kim hoàn, ngừng bước lại dí mũi vào tủ kính ngắm. Cái nhẫn mặt ngọc từ ba tháng nay vẫn nằm tròn ở nẹp nhưng như cô con gái chờ đợi tân lang.

Thư đã muốn tôi mua cho nàng và vì tính đồng bóng, tôi đã từ chối nàng. Giờ tôi nghĩ: « Ngón tay Thư mà đeo chiếc nhẫn kia chắc đẹp lắm. » Tôi bước vào mua. Cầm chiếc hộp về nhà tôi vui, bảo Thư: « Anh biếu Thư cái này »

Thư nhìn bằng đôi mắt ngạc nhiên. Nàng e dè cầm lấy mà không dám mở. Tôi mở ra và lấy chiếc nhẫn lồng vào ngón tay nàng: chúng tôi nhìn nhau cười. Thằng San đang viết ở góc phòng, ngừng lên nhìn chúng tôi. Nó cười tủm tỉm rồi lại vờ cúi xuống nguệch ngoạc.

Tối, tôi ở nhà trò chuyện với Thư và tôi làm cho thằng San chiếc tàu bay. Tâm hồn tôi bình tĩnh lắm.

Sáng giầy, ai đã lên bỏ trên gối tôi bức thư tí teo.

Ba ngoan lắm, San yêu ba lắm. Suyt, nói nhỏ cho ba biết: tối hôm qua đi ngủ, má cười, má hát và má hôn thằng San.

Không biết ai viết

Lần này thì tôi không nhịn được cười to.

Tôi bước ra ăn sáng. Thư hôm nay tươi tắn lắm, Còn thằng San thì ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế cao. Nó vụt bảo tôi: Này ba ơi! Má không về ông bà ngoại nữa đâu?

Thư vội gạt nó: Ờ hay! Ai bảo bé má nói về ông bà ngoại bao giờ?

San dẫu mỗ: Hôm nọ đấy thôi. Hôm nọ ba má giận nhau, má khóc, má soa đầu San bảo má con ta về ông bà ngoại không ở với ba nữa. Bây giờ ba má yêu nhau rồi thì má không về nữa phải không ba?

— Ai mà trả lời « không » được: với cái thằng chó ấy? Tôi ôm đầu nó hôn tíu tít và tôi nói là cả ba nữa ba cũng không đi Quảng châu Văn đâu ba ở nhà với má con mày.

Thằng San vỗ tay cười tít mắt trong lúc mẹ nó đọc những giòng chữ mèo quào của nó.

THU-THU

(liếp theo)

Một người đàn bà nhỏ nhắn, mặc chiếc áo cộc nâu, quần và khăn vuông đen, đang cúi xuống rửa rau «mùng-tơi.» Tưởng Duyên, Thành nhắc cao chân rón rén tiến lại gần, định làm nàng giật mình chơi. Nhưng vừa lúc ấy người đàn bà nường lên để lộ bộ mặt đứng tuổi, anh xấu hổ với mình, bước vội lên một hòn đá và du vào một cành cây nhảy lên bờ.

Trời đã gần tối. Cả khu phố mở như gợn ghề trụt xuống một lòng chảo khổng lồ. Làn khói sương chiều từ cao tít buông xuống bao trùm cả khu vực. Trên ngọn đồi cao, mấy tòa nhà tây đồ-sộ lẫn trong đám mây um tùm, vẽ lò-mờ lên nền trời xanh xám như bức tranh màu của một họa sĩ hay buồn.

Thành không biết nhìn thấy vẻ đẹp của cảnh ấy trong giờ này. Anh chỉ nghĩ đến mình và rộng nữa, đến những kẻ chung quanh sống lúc-nhúc như mở tâm chỉ biết có lá dâu trên ngọn nhỏ. Về thời tiết, anh nghiệm thấy ở đây mùa hạ thì nóng đến chảy mồ ra có khi cả đêm không thể chợp

BẮT-HO-ĐẾ-CÙNG

PHONG-SỰ TIỂU-THUYẾT

của NGUYỄN-NGỌC-KHA

mất được, mà mùa đông thì trái lại rét đến tê buốt đi. Nhưng thật ra ít khi anh nghĩ đến vì trên đất than ở giữa nơi rừng rú này hai cái bức, rét thái quá ấy là thường.

Thành đã đến nhà Duyên. Thấy cửa đóng, anh đang ngơ ngẩn định quay về, một con chó cắn dộ lên. Anh giật mình nhìn sang. Tự trong song cửa sổ gian bên cạnh, một người đàn ông đã già, nhìn ra gọi :

— Bác Thành ? Sang đây chơi đã ! Bà Bang tôi vừa chạy đâu ấy mà.

Đấy là ông tài Dầu — cậu họ Duyên-ở chung với bà Bang một chiếc nhà lá ngăn đôi. Thành kiễng chân bước qua hàng giậu nửa cao gần ngang bụng.

— Con chó bị mắng cụt đuôi chạy về đằng sau.

Thành sẽ cúi đầu bước vào nhà. Ngay mắt anh, hiện ra một mâm rượu trên chiếc giường gỗ, bên chai Văn Điển đã vơi vơi.

Tài Dầu vồn vã.

— Ngồi đây uống với tôi một chén. Hà, đang buồn không có bạn !

Ông vớ. trên mặt bàn gần đấy một cái chén, rót đầy rượu vào và hò người nhà lấy thêm bát đĩa.

Với cặp mắt lơ dờ, chiếc sơ mi xanh, đầy những vết dứa dề hở ngực và bỏ tóa ra bên ngoài chiếc quần tây cùng loại, Thành biết ông ta đã say. Anh toan giờ ra, nhưng vì tính cả nể, anh ghé ngồi xuống một cạnh giường.

— Con vừa xin vô phép ông ở nhà rồi.

— Chà ! chả vô phép vô tắc gì cả. Nam vô tửu như kỳ vô phong giữ gìn làm gì ? Bác không biết chứ trước ông Bang nhà tôi cũng uống nhiều rượu lắm ! Tôi thành thực mời bác đấy !

— Vâng, con cũng uống được nhưng thực con vừa ăn cơm xong.

— Vây bác ngồi chơi xơi nước rồi nói truyện. Tôi xin lỗi nhé. Điền ơi, lấy khay nước !

Rồi ông nống rượu, gắp thức nhắm nhai ngồm-ngoàm, trông nghiêng-ngẫu mà không ngon lành. Ông chỏ vào đĩa tiết lược trong mâm :

— Làm lò, ăn cái này tốt lắm bác ạ. Cả ngày hít bụi than, ăn nó mát phổi lắm. Thỉnh thoảng có máy bơm, máy quạt nào hỏng tôi mới phải vào lò chữa thôi, nhưng mà tôi thấy giá cứ luôn trong lò thì hại phổi lắm.

— Vâng. Con cũng phải ăn tiết lược luôn.

Tài Dầu kẻ nhè :

— Bác tính tôi làm dăm sáu hào một ngày vào miệng tôi không đủ. Cứ vài ba ngày lại bữa chén thế này đây. Vợ con chả hòng nhờ gì, cứ việc làm lấy mà ăn thôi.

Ông ngừng lại, dốc chén rượu vào mồm. gắp nhắm và :

—Thì bác bảo làm nghề thợ điện như tôi dễ chết lắm. Cứ ăn, cứ uống, rồi bất thần chết cũng đáng đời. Sang cái năm nay tôi bị hai lần suýt chết rồi đấy. Một lần ở Hai cột nó hút ngay tôi vào treo lơ lửng trên giây, may được ông xếp Tụng nhanh trí vớ tấm ván ở gần đấy phang cho một

cái bần xuống đất, chết giắc đi nhưng rồi khỏi, giá phỏng cứ dính ở giày ấy thì còn gì đến bây giờ. Lại một lần ở nóc «bốt» số 4 tôi chắc chắn đóng máy rồi mới trèo lên, thế mà không biết đưa nào vô ý lại mở, dật mình bắn lên, may mà rơi vào bãi cỏ, chứ xa tý nữa thì lăn xuống đến tận moăng-tăng-xanh nát người ra. mà gần lại một tý thì vào sườn cổng xây đá cũng rừ mọi cái xương.

Thành thấy khó chịu với truyện những ông say. Cái cảnh chè rượu be bét và chém giết nhau ở cửa nhà giấy lúc rã lại lần lượt diễn ra trong óc anh. Anh cảm thấy như ở đây tất cả sống trong vòng không khí đặc sền sệt và anh muốn thoát ra ngoài cái vòng nặng nề ấy. Anh bối rối không biết mình nghĩ gì nên nói gì cho có chuyện.

Vừa lúc ấy có tiếng động cửa ở gian bên. Thành được dịp đứng giậy cáo từ.

Bà Bang coi Thành như người nhà, không tiếp đãi gì khách sáo. Trời đã tối, bà bảo Thành giúp, khênh cái ghế dài ra ngoài hè ngồi dán vàng cho sáng.

Với tuổi non sáu mươi bà đã già yếu lắm, song thường ngày ngoài hai bữa cơm chăm chút cho hai con : Duy ên làm «tùng» và Sự làm loong toong. Bà cặm cụi làm vàng để kiếm thêm đồng giầu. Đức tính hiền lành hay giúp đỡ và sự làm lụng chăm chỉ quá càng uốn lưng bà già yếu thêm.

Thành ngồi xuống đầu ghế thân mật giúp việc bà. Không thấy Duyên anh muốn hỏi xem nàng đi đâu vắng nhưng cứ bần khoản không dám hỏi. Cái bần-khoãn ấy khiến anh làm việc không được nhẹn-nhàng Bà cụ thoáng hiểu, lầm bầm nói có ý cho anh nghe :

— Không biết đi đâu? Ăn cơm xong cả hai chị em đi cả thôi!

— Cậu Sự đã đi làm về rồi kia à ?

— Không em nó cũng nghỉ hôm nay đấy. Còn chị nó thấy bảo bác cai Thường dẫn lên nhà chơi, mà lâu rồi chưa về, chả biết còn đi đâu nữa ?

Thành vụt nghĩ đến mảnh khốe lừa lọc của một hạng người chỉ quen kiếm gái cho hủ, cầu vinh. Anh lo cho lòng nhẹ dạ của phần nhiều con gái nhà nghèo như Duyên. Anh thoáng thấy một cái gì chua sót tràn ngấm vào người và trái tim như lạnh ngắt đi. Niềm chua sót ấy bắt anh nhớ lại một cảnh mà anh đã được mục kích ở đất này :

« Một cô gái con nhà tử tế vì cảnh nhà sa-sút xin vào làm nhà « sàng. » Cô có tiếng là chín chắn, và cái tiếng chín-chắn ấy đã làm cho người xếp đề ý mơ ước cô. Một người phụ cai nhìn thấy bức thang có thể dẫn mình lên cao được ấy, liền tìm cách cho vợ làm thân với cô. Rồi một buổi tối cô thành thực khờ-khạo đi theo bạn vào tròng. Cô bị người ta lường gạt cái trình tuyết của mình bằng mấy tờ giấy bạc mới vô duyên, rồi như hàng trăm con gái nhà sàng khác cô mất hẳn cái tính chín chắn đi...

Thành lo lắng nói buột lên thành tiếng :

— Bác cai hỏi gì ?

Bà cụ chừng hiểu rõ lòng Thành và bỗng lấy cái lo lắng của anh :

— Đầu bảo bác cai Thường gái là bạn với nó trước nên bác mới hẹn lên chơi. Sao mà truyện trò lâu thế. Đề rồi muộn tý nữa không thấy về, anh đi xem hộ tôi...

Một con muỗi 'cắn nhói dưới ống chân làm ngắt truyện, bà vội cúi xuống đập, đề bần thanh nửa mông ở tay. Thành đứng dậy nhặt mảnh nữa và cố nén một tiếng thở dài. Anh ngờ tình bạn kia chỉ là đám lá

xanh phủ ngoài chiếc cạm bẫy. Trong giây lát anh nhận thấy rõ hèn yếu nó bắt mình khuất phục trước thế lực của tiền tài.

Bà B ng nói :

— Có lẽ dưới này nhiều muỗi hơn trên chỗ anh ở. Từ nãy đến giờ nó cắn rất cả chân.

— Vâng, vì ở đây gần khe, ẩm ướt hơn lán trên nhiều. Với lại ở lán này nhiều chuồng lợn nữa.

— Aah vào lấy cái đèn em nó treo ở cạnh giường ấy, thắp lên cho tôi một tý rồi ta vào nhà thôi.

Thành bước qua cửa. Cột gỗ mục và nền đất ẩm sũng vào mũi anh mùi hôi hôi quen thuộc.

Ánh chiều gần tắt hẳn, yếu đuối, qua khe gỗ và kẽ liếp lọt vào còn đủ cho anh lơ-mờ nhìn thấy những giường, phản, hòm chạn, lũng củng, chen chúc nhau trong gian nhà lụp-sụp như những thuyền bè hỗn-độn bên một bến sông. Anh vòng chân

(Xem trang sau)

Cùng các bà, các cô

Nam Cường nước tiêng gần xa
Vừa xoa vừa uống nước da đỏ
hồng,

Chị em sản phụ nên dùng,
Qua cơn « vượt cạn » khỏi
vòng gian lao,

Có bán tại 5 hiệu MAI-LĨNH
ở các nơi sau này :

HANOI, — HAI - PHONG
SAI-GON — PHÚC - YÊN
và HONG-GAY

bước qua một góc chõng, với lấy chiếc đèn. Đèn muỗi đậu trên đám quần áo treo gần đấy, nghe động đưa bay, kêu ran lên. Thành cảm thấy như có gì vương vương và ngún ngáy ở mặt, ở tai, anh cầm đèn lùi vội ra ngoài.

— Coi như em nó thay đất rồi đấy mà.

Thành vâng, và mang đèn vào bếp, ngay đấy — một gian nhỏ bằng vuông chiếu, liền vách nhà trên, mà mái là mái nhà trên buồng chùng xuống. Anh trông trước trông sau rồi ngược mặt bẻ một mảnh tre trên mái làm đóm châm lửa vào đèn. Ngọn đèn tắc hơi cháy lệch đi và không đủ sáng mặc dầu Thành đã mở nước xuống nhiều. Đây là cái đèn mà Sự vẫn dùng để đưa chủ xuống lò. Sự đã sắm đủ các đồ chữa bên cạnh. Sự làm loong toong cho ông chủ ba — một người tây ngày nào cũng phải xuống kiểm-soát hết lượt công việc lò — nên cái đèn ấy càng cần phải sẵn sóc đến luôn. Ngày nào sự cần thận cũng kiểm được hòn đất thừa về đủ thấp trong hơn giờ đồng hồ

Thành tắt đèn tháo sợi giây đồng nhỏ như chiếc tóc, buộc sẵn ở quai, thông ngòi lửa. Anh ghé mặt dơ tay vào gần bếp than hồng, hý-hoáy thông. Hơi nóng của than đá bắt ra làm anh nóng ran cả mặt.

Đề tỏ lòng thân mật dễ dãi của mình đối với Thành và muốn cho có truyện phá tan im lặng đang kéo dài khó chịu, bà Bang nói :

— Anh Thành ạ, tôi đã suy tính rồi. Anh chỉ cần cho em cái quần áo, cho tôi ít cau để chia cho mấy bà con thân cận. Còn có nữa thì to, chẳng có thì nhỏ, kiếm mâm cơm cúng ông nhà tôi rồi anh đưa em về trên ấy thuê nhà ở riêng hay xuống dưới này ở chung với chúng tôi cũng tiện.

(Còn nữa)

CUỘC THI

THƠ, BÀI HÁT VÀ CHUYỆN NGẮN

do Hội « Truyền Bá Học Quốc Ngữ » tổ chức

(Tiếp theo kỳ trước)

c/ Về chuyện ngắn

Xem đoạn « Các bài dự thi »

Không giải quá mười trang giấy học trò

Bài dự thi viết trên giấy học trò và viết một mặt. Một người có thể viết nhiều bài, nhưng mỗi bài viết riêng ra một tờ, ký bằng tên hiệu. Tên thật, tên hiệu và chỗ ở lại viết riêng ra một miếng giấy cho vào phong bì dán kín, kèm với bài dự thi.

Những bài dự thi, dù được giải thưởng hay không cũng gửi lại tác giả. Các tác giả vẫn có quyền sở hữu về những bài mình viết. Hội T. B. H. Q. N. có quyền đăng những bài dự thi ấy lên các báo hoặc in thành sách cho học trò của Hội dùng. (Những sách này không bán ra ngoài).

PHẦN THƯỞNG

Hội lập ba giải thưởng cho ba loại, Mỗi giải thưởng chia làm năm phần :

Phần thưởng thứ nhất : Một thứ đồ vật đáng giá 30\$00

Một nhà chuyên - môn
đóng giấy phụ nữ. Đã
nổi tiếng khắp ba kỳ...

Mùa nực này đã có rất
nhiều kiểu Sandale mới
để Các Bà, Các Cô lựa
chọn. Xin mời lại nhà :

QUÊ HIÊN

36, PHỐ HÀNG-BỖ, 36

— HANOI —

Phần thưởng thứ nhì : Một thứ đồ vật đáng giá : 20.00

Phần thưởng thứ ba : Một thứ đồ vật đáng giá 15.00

Phần thưởng thứ tư : Một thứ đồ vật đáng giá 10.00

Phần thưởng thứ năm : Một thứ đồ vật đáng giá : 5.00

Những giải thưởng này sẽ do các nhà bảo tâm tặng và sẽ công bố lên báo sau.

HỘI ĐỒNG CHẤM THI

Hội đồng chấm thi do Ban Trị-Sự hội T. B. H. Q. N. lập, hợp tác với các nhà văn, nhà thơ và nhạc-sĩ có thực tài và thực học mà Hội sẽ mời đến dự chấm.

KẾT QUẢ CUỘC THI

Hai tháng sau khi hết hạn nộp bài dự thi sẽ tuyên bố kết quả. Ngày tuyên bố dự định vào ngày 1er JANVIER 1942, trong một buổi họp mặt thân mật.

Hạn nộp bài dự thi đến ngày 31 Octobre 1941 hồi 18 giờ là hết.

Bài dự thi xin gửi về địa chỉ :
Hội Truyền-bá Học Quốc-Ngữ
59 phố Hàng Quạt Hanoi

Nhớ đề ngoài phong bì :
« Cuộc thi văn chương H. T. B. H. Q. N. »

Hội chân trọng mời tất cả các nhà văn, nhà thơ và nhạc-sĩ trong nước dự vào cuộc thi này để góp một phần vào việc gây một tủ sách binh-dã và giúp Hội đạt mục-dịch chống nạn thất học.

H. T. B. H. Q. N.
lai-cáo

Các bạn hãy nhớ

Khi muốn nhà báo trả lời thư
riêng thì phải kèm cho 0\$30 tem
T. B. Đ. B.

Œufs pochés à l'Indienne

Chứng gà luộc chín rồi ngâm vào nước lạnh. Cơm thổi (nấu) chín.

Làm một đĩa gia-vị: tôm khô, tranh cốm, hoặc khế sắt nhỏ, cà chua sắt miếng, dưa chuột v. v. Đánh sauce carry.

CÁCH ĐÁNH SAUCE. — Hai thìa súp bơ (hoặc mỡ) một củ hành thái nhỏ, một lá thơm (thym laurier) một chút quế bột (cannelle en poudre) một chút muối, xào các món ấy, thấy hành vàng thì bỏ vô một thìa carry (cà ry) bột, nửa lít nước dừa nạo, ít bột mì 1 hộp sữa tươi nhỏ, đun tất cả chừng 15 phút. Lấy cái passe bouillon, hay miếng vải thưa lọc lấy nước cho ăn.

CÁCH CHO ĂN. — Lấy một cái bát (chéo) đổ đầy cơm, ấn (nén) cho chặt như ta đóng oản, úp bát cơm ấy trên một cái đĩa, cơm in hình bát, để trên cơm để một quả trứng, đồ sôi lên, ăn nóng rất ngon.

Làm saucisse (súc-sích)

200 gr thịt lợn, thịt nạc mới tốt 150gr mỡ lợn, băm cho thật nhỏ (nếu có cối xay thịt thì tốt) cho muối, tiêu, nhồi thịt ấy vào ruột lợn (heo) đem bỏ lò. Có thể để lâu được.

Thịt bò sốt vang

300gr thịt sắt ra từng miếng, 50gr mỡ, ít củ hành, lá thơm, muối. Bỏ các món ấy xào hơi vàng, đổ vô một cái nồi. rồi đổ rượu vang (rượu chát) đỏ, đậy cho kín, hầm cho nhừ.

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được:

Nguồn sinh-lực — của P. N. KHUÊ giá 0\$45 do nhà Hàn-Thuyên xuất bản, xin giới thiệu cùng độc giả.

Vạn sự khởi đầu nan

(Tiếp theo trang nhất)

Chứng cứ: họa sĩ, văn sĩ nào cũng có mười tác phẩm dở dang. Họ có hứng thú rất dễ dàng và lập tức hăm hở vẽ, hăm hở viết đề rồi không có kiên nhẫn viết và vẽ cho tới khi xong. Ngay các bạn cũng thế, cứ giở thùng may mà xem. Có một chiếc áo lúc mới mua vải về, bạn sốt sắng cắt may tưởng chỉ một giọt là xong chiếc áo. Song mới khâu được mười đường rồi bỏ đó, chiếc áo vẫn chờ đợi tay kiên nhẫn của bạn khâu nốt.

Kết thai trong sự hăm hở, để thành tựu một cách tồi bại trong sự chán nản, miễn cưỡng vô số công việc ở đời này dở dang thất bại vì thiếu đức tự tin, thiếu trí kiên nhẫn.

Hễ khi nào bạn có cảm tưởng rằng cuộc đời đang lọt tay bạn, hạnh phúc đang trốn tránh bạn, bạn không thể có được một phần mười những điều bạn mưu-vọng, bạn chớ chán nản như kẻ chạy thi kia mới thấy vài ba người vượt mình đã bỏ dở cuộc thi.

Bạn hãy như người ngái ngủ tự phát mạnh vào người để tỉnh táo hẳn lên, và tự hỏi xem mình có đủ sức kiên nhẫn để phấn đấu cho đến thắng không? Vì cứ kiên nhẫn, cứ chăm chú đều đều, thế nào bạn cũng đi tới đích. Một cái ví dụ nhỏ nhen. Bạn chơi phá trận bằg cô tổ tôm, bát trận hay ngũ-trận. Lần đầu bạn phá không vỡ, nhưng cứ phá mãi, phá mãi, lần thứ tư thứ năm thế nào cũng phá được vỡ. Người làm nên cái « đài trăm lối » vẫn dành một cửa ra. Tìm mãi, rồi cũng thấy lối,

Tất cả ý nghĩa cuộc đời, sự thắng lợi, đều nấu trong những vi dụ nhỏ mọn tôi vừa kể. Song các bạn ạ, một tinh kiên nhẫn chưa là đủ để các bạn muốn đạt thành bất cứ một hoài bão gì. Thế nhân thương và cưới bà Nữ-OA đội đá và trời. Cũng đáng thương và đáng cười thay kẻ tay ngắn muốn vá trời cao. Càng đáng thương và đáng cười hơn nữa kẻ đi sa mạc có bình nước uống cạn ngay trong cơn khát đầu tiên.

Kết luận: kẻ thắng ở cuộc đời ấy là kẻ tự biết sức mình, dè dặt để cho trí kiên nhẫn tiến tới của mình khỏi dùng không nhằm chỗ trong những đoạn đường trượt. Đ. B.

Lời rao vặt

1.) — *Lãnh nhung Saigon* đưa mười thứ thượng bảo hạng 16\$00 một cây 8\$00 một quần. Giá nhất định.

Hỏi cô Bùi-tị-Hiền

76 Wiélé Hanoi

2.) — Mới về nhiều chuỗi hạt ngọc thạch.

Hỏi tòa báo Đàn Ba

76 Wiélé Hanoi

3.) — Có rất nhiều *Ciment Dragon rouge* bán. Hỏi tòa báo

Tìm chỗ dạy học

4.) — Trẻ tuổi. Có bằng B. F. và B. E. P. S. — Họ: sina nam thứ nhất ban Tú-Tài (Classe de 1ère B.) Muốn tìm một chỗ dạy học từ lớp nhất bậc Sơ-học trở xuống vào buổi trưa hay buổi tối để có thì giờ học thêm. (N. ạn chấm bài Luận Pháp-văn bay Quốc-văn của các học-sinh ban S. H.)

Viết thư nhờ nhà báo chuyển giao giúp.

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

Đã nhận được Mandat của quý vị
kê dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Lê lương Lưu (Faifoo) ông Võ
đình Dân (Chợ-Lớn). ông Tôn thất
Hùng (Stung Treng) ông Đinh-xuân
Niệm (Vĩnh yên) bà Trương (Bắc
ninh) Klosque Thanh Tao (Vinh)
bà Trần tú Anh (Haiphong) Cô
Phạm thị Thanh (Djiring) bà Bửu-
Đào (Nhatrang) bà Nguyễn thị Thúy
Đồng-Hới) bà Lê-cúc Phương (Bắc
giang) ông Lý hữu Dư (Pnom-Penh)
ông Nam Tân (Haiphong) ông Đào
tri Uân (Phnoly) ông Lê duy Tín
(Vĩnh yên).

Mme TRẦN-TÚ ANH clo Tham
Thiên Đường Haiphong. — Đã gửi
lait de concombre.

CÔ HỒNG THU — Đã nhận được
CÔ TRẦN NGỌC ANH (Rạch giá)
Cảm ơn cô lắm. Mong độc giả nào
cũng cố động giúp Đàn-Bà như cô.

ÔNG LÊ DUY TÍN (Vĩnh yên) —
ông Nguyễn lương Bích chưa trả
cho nhà báo, nhưng chỉ có thư
khất thôi, tính cả 6 tháng của ông
Bích và 5\$00 ngài vừa trả đến 1er-
12-41 mới hết.

ÔNG AN NGỌC PHỤNG (Vinh) —
Chúng tôi đã nhận được 1\$40 của
ông gửi số Bưu-Điện trả, nhưng
không biết đó là ông trả tiền báo
cho ai hay tiền gì. Vậy xin ông làm
ơn cho biết.

Bản báo nhận được chiếc Mandat
5\$00 số 044 Série A 036264 mua ở
Bưu Điện (Vinh) gửi trả tiền báo,
xong không có địa chỉ nên không
biết của ai, vậy của quý vị nào xin
cho biết, để tiện việc sổ sách.

Chúng tôi đã nhận được tiền của
quý vị độc giả kê dưới đây ở Nha
trang trả cho nơi bà Bửu-Đào thu
giúp, vậy xin cảm tạ.

Docteur Lê văn Tân 5\$00. ông Đỗ
thúc Thừa 3\$00, Ông Huyền-Quảng
2\$50, Ông Nguyễn văn Chấn 4\$00,
Ông Nguyễn Phú 2\$50, Ông Nguyễn
văn Hòa 4\$00, Ông Trần đăng Khoa
\$0 bà Nguyễn Tuấn 5\$00.

Mới đây tôi về quê có việc mất
mười hôm. Lúc ra tỉnh với chồng
thì thấy mẹ chồng cũng đã ở-tỉnh
được chín hôm rồi. Vài ngày nữa
mẹ chồng về, thì chồng cư xử với
mình rất tàn tệ chưa bao giờ tàn
tệ đến thế và bảo tôi có ngoại tình
với người hàng xóm đã có vợ, có
con, vợ lại là bạn thân của tôi. Đưa
ở nhà tôi đã tố cáo với chồng tôi
thế. Vì nó mới có 14 tuổi, mà hàng
ngày ở nhà với tôi trong những khi
chồng tôi đi làm, nên nó nói dễ
tin lắm. Rất đau khổ biết xử trí
thế nào?

DUNG-LAN

TRẢ LỜI. — Chuyện ngoại-tình
do một đứa ở bé con tố cáo ra
mà chồng bà cũng sẵn lòng tin
ngay ấy là chồng bà vốn nuôi sẵn
một lòng ghét bà từ lâu rồi, chứ
không phải chỉ riêng gì người mẹ
có ác cảm với bà thôi. Tôi không
dám ngờ vực rằng sự phao vu cái
tiếng ngoại tình cho bà có lẽ là
một mưu mà người ta sắp đặt để
lấy cớ chia lìa hoặc hành hạ bà
cho bà chịu không nổi thì phải tự
ý bỏ nhà người ta đi. Song sống
trong một gia đình mẹ chồng ghét
bỏ, có chồng, chồng cũng chênh
mảng nốt lại làm oan một cái tiếng
xấu xa thì bà còn luyến tiếc làm
gì? Chịu nhục nhằn khổ sở hủy
hoại cuộc đời một cách thậm vô
ích làm gì?

Song trước khi quyết định một
bề, bà hãy lo giải tống oan đi đã.
Bà đã thân với vợ người đàn ông
mà chồng bà ngờ là ta có ngoại
tình với, thì bà nên nói với bạn bà
rửa hộ tống oan cho bà. Lời nói
của người ấy có hiệu nghiệm lắm.

HỎI. — Mẹ tôi chỉ có một tôi là
gái, từ khi tôi lấy chồng, mẹ tôi vẫn
ở một mình buồn bán.

Nay mẹ tôi đã già ở một mình
không tiện, còn tôi thì hiện đang ở
với bố mẹ chồng, và một lũ em
chồng. Đem mẹ tôi về ở chung
không tiện hay để mẹ tôi ở riêng.
Làm sao cho vẹn toàn? TRÚC-CHI

TRẢ LỜI. — Ở chung hẳn là
không được rồi, sẽ có những điều
tiếng có thể làm tủi lòng bà mẹ già

của bà và phần bà trong cảnh ở
chung ấy càng khó ăn ở, giữ gìn. Lỡ
bà vô ý, về từ một chút mẹ chồng
em chồng, mẹ ruột thế nào cũng
có một người buồn tủi vì tưởng
mình bị xúc phạm.

Và chồng bà cũng khó ăn ở không
kém. Trong một cảnh gia đình như
thế tất cả mọi người đều khó chịu,
lúng túng không thấy thoải mái
trong cách ăn ở tí nào. Tốt hơn
bà nên thuê một căn nhà gần gũi
nhà chồng bà để luôn luôn thăm
nom mẹ được. Thế là tiện hơn cả.

CÔ T. N. Hanoi. — Chỉ có chữ di
chủ hoặc cô chủ là tiện xưng hô
thôi. Nếu muốn phân biệt với hàng
cô chủ cô thường gọi ông bà sinh
ra người em gái họ cô thì trước
mặt ông bà ấy có gọi em gái họ
bằng em, bằng tên của cô ta. Sự
xưng hô của người mình vẫn hay
gặp những trường hợp lúng túng
ấy.

Cô mới mười tám tuổi cũng chưa
phải mọn mắt gì. Cô có thể chờ
vài năm nữa mới thành gia thất
cũng không sao. Rồi có lúc, bà
cô phải nghĩ đến chuyện gia thất
của cô chứ không bao giờ bà yêu
cháu lại quá ích kỷ thế đâu, cô
đừng buồn và đừng tính chuyện
độc thân.

Ô. T. M. H. — Nếu trí thông minh
của ông không kém, cái mối tình ai
đang còn nồng nàn trong tim ấy thì
chẳng cần hỏi tôi, tự ông, ông cũng
có thể biết được cô M còn yêu ông
không? và tự ông, ông biết khuyên
ông nên làm thế nào cho cô M.
hiền ông vẫn yêu cô ta?

THU-LINH

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

PHẢI ĐỀ - PHÒNG

Chúng tôi đã thường nói làm quảng cáo cho món hàng hay thuốc gì thì dễ, chứ thuốc dưỡng thai, an thai làm sao mà không có công hiệu thì rất thiệt hại cho người hữu sự.

Nên những người chồng biết yêu vợ, mỗi khi thấy vợ tất kinh, bụng hơi to thì viết thư đến

Nhà y-học kinh-nghịem

Võ Văn Vân

Ở THỦ ĐẦU MỘT

hỏi thăm và mua thuốc :

BẢO MẪU DƯỠNG THAI

số 11 giá 1\$

Uống năm hoàn cho
trường phục.

Đến khi sinh, rất dễ dàng
và lọt mẹ vẫn bình yên,
tốt đẹp, thật là một món
thuốc thần hiệu, chẳng
khác nào thuốc tiên vậy.
(nàng chữ nôm là lời khen
tặng của ông Trương văn-
Đầu secrétaire intendant
Maritime à Saigon)

CÓ BÁN TẠI :

80 hàng Bông Hanoi.
62bis Cầu Đất Hai phong
và khắp các tỉnh Trung,
Nam, Bắc

ĐỪ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũ) rất
đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên
giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng đề
biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT **NGỌC - DUNG**

SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất thân-bạn tiếp rước các quý-khách muốn mua
hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi
nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem
phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh
sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là
một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra
máu, đầu nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ : 5p00
và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vuesoigne Tân đình - Saigon

MUÔN ĐƯỢC

TINH THẦN MẠNH KHỎE, KHÍ HUYẾT SƯNG TÚC

Huyết Trung Bửu ĐẠI QUANG

là thứ thuốc bổ huyết rất hay, rất có công hiệu, bất luận mùa nực hay mùa rét uống
thuốc Huyết Trung Bửu Đại-Quang trong một tuần lễ sẽ thấy trong mình khỏe mạnh,
ngon ăn ngon ngủ, tinh thần khoan khoái, da hồng hào, khác hẳn khi chưa uống
thuốc. Người già, đàn bà có thai trẻ con gầy còm uống tốt lắm. Chai to 2p, chai nhỏ 1p

Đại-Quang Dược-Phòng 23, Phố Hàng Ngang — Hanoi

Sích bạch đái hạ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm, nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60, giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN HOÀN số 2, giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

Nhà thuốc HỒNG KHÊ

75 Hàng-bỏ đ ện thoại 1439, Chi nhánh : 88 phố Huế điện thoại 755

HANOI TONKIN

CERTIFICATS

Chúng tôi đã nhiều lần dùng RUỘU-CHỒI HOA-KỶ để soa cho các Bà khi lâm sản, xem ra tốt lắm, đã đỡ phải nằm than, lại không lo bị cảm phong hàn tẻ bại nữa. càng soa được nhiều càng tốt.

Công nhận là tốt thực, nên chúng tôi có ký dưới này làm bằng để giới thiệu các bà khắp Trung, Nam, Bắc tới thời kỳ khai hoa nên chữ sẵn, nên tin dùng.

Chúng tôi lại có công nhận thứ PHẤN THUỐC SOA RÔM « CON GÀ » của Ý-Đại-Lợi soa cho trẻ em sau khi tắm song soa song vừa thơm vừa mát, lặn rôm, khỏi ngứa lại gẻ tiền.

12 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký

Bà Nguyễn-thị-Vinh, Nguyễn-Đào, Lê-thị-Tiến; Nguyễn-kim-Minh, Lương-thị-Khang, Ngô-thị-Nhung, Nguyễn thị-Đoàn, Ngô-thị-Dinh, Đỗ-thị-Liên, Trương há - Thanh, Nguyễn - thị - Lan Nguyễn-thị-Nguyên

10 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh Haiphong ký

Bà Josephine, Trương-kỳ-Tiên Louise Tân Phạm-thị-Lan, Lê-thị-Ba, Nguyễn-thị-Vinh, Lê-thị-Ngân, Lê-thị-Ngà, Nguyễn-thị-Phương, Nguyễn-thị-Thừa.

PHONG TỊCH

con chim

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi, hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay, Liều 1 bận uống \$25. Liều 2 bận uống \$45

VU - DINH - TAN

AN TỬ KIM - TIỀN NĂM 1926
178bis, Lạc-tray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi Đại lý phát hành khắp Đông-dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal Haiphong. (có lĩnh 100 đại lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên, và Lào. Có treo cái biển rõ.)

Nhan sắc chị đã tàn tạ rồi đó!

Hãy nghe em má uông

Cửu Long Hoàn

1 viên Cửu-long-hoàn bằng 10 thang thuốc bổ.

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ - Établissements VẠN-HÓA, N°8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bắc danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm tình xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau